VAPAHTAJAN HIUS Lehmä, mullikka, kaksi vetohärkää ja kolme aasia seisoivat sateessa tallinsa ulkopuolella alakuloisina. Härät märehtivät vieretysten, Ne olivat olleet toisiinsa kahlittuina niin kauan, etteä ikeestä päästyäänkin liikkuivat yhtäjalkaa, peläten valjaiden kiristystä jos yrittäisivät erkaantua. Ne vaihtoivat painoa jalalta toiselle ja huokailivat. Ikeen lyöttymät pakottivat niskaa ja tutkaimen iskunjäljet, tuoreet eiliset ja tulehtuneet vanhemmat jomottivat. Aasit kalusivat olkien rippeitä ja yrittivät unohtaa kepiniskujen kihelmöinnin. Eläimet tuijottivat yöhön ja toivoivat yön jatkuvan ikuisesti sillä päivä tiesi työtä ja tuskaa. Tallista kuului jälleen naisen parkaisu. - Saapahan ihmiset edes synnyttäessään kärsiä. aasintamma hörähti. - Naiset kärsii siinä missä elukatkin. Miesorjakin voi komentaan naisorjaa, mutta orjanaisella ei ole ketään käskettävää, eikä vähintäkään vapautta. Kuului vähäisten ruohojen joukosta pieni ääni. - Orjanaisetkin lyövät eläimiä. Me eläimet ollaan alimpia kaikista, eikä meillä ketään puolustajaa, joten kuono kiinni hiiri. Et tiedä mitään kärsimisestä. Sinä vain juokset ja syöt ja pentusikin menevät omille teilleen kolmen viikon ikäisinä. Sinun ei tarvitse katsella kuinka poikasi kärsii. Lehmä ynähti surkeana ja katsoi puolivuotiasta vasikkaansa. Mullin nenään oli asetettu rengas kaksi päivää sitten. Nyt sieraimista vuoti visvaa ja turpa oli niin kipeä, ettei vasikka voinut syödä mitään. Se vain seisoi kuumeisena emonsa kupeessa. - Naisilla on varsin vaikeaa. Minä näen naisten elämän päivisin, kun piileksin ruokakomeroissa. - Mikset ole nytkin sitten talossa. - Siksi että tallissa tapahtuu ihmeitä. Tallihiiri käski tulla katsomaan, kuinka taivaan enkeli tuli auttamaan naista synnytyksessä, ja minä tulin sitten kertomaan teille. Koko talli on täynnä valoa kuin keskipäivällä. Tulkaa vaikka katsomaan. Eläimet vilkaisivat oven suuntaan. aukkoa peittävän loimen takaa loisti valkeus. Elikot tallustelivat oviaukolle. Lehmä nosti sarvillaan peiton syrjään. Huikaiseva kirkkaus tulvahti ulos ja sai elikot siristelemään silmiään. Hiiri sokaistui kerrassaan ja oli jäädä sorkkien alle. Aasi huomasi hiiren ja kumarsi päänsä alas. Hiiri tarrasi päitsistä roikkuvaan köydenpäähän ja kiipesi ylös, aasin korvien väliin harjan suojaan. Tallissa oli nainen polvillaan seimen edessä, enkeli seisoi vierellä ja mies norkoili hieman kauempana. Josef huomasi talliin työntyvät elukat ja sieppasi hangon. Eläimet yrittivät perääntyä, mutta ensimmäisenä talliin tullut aasintamma ei päässyt ajoissa pakoon. Mies mätkäisi sitä hangonvarrella lapaan. Enkeli astahti miehen ja eläinten väliin. - On syntynyt koko maailman Vapahtaja, tulkoot siis eläimetkin, luoduista ensimmäiset häntä myös ensinnä tervehtimään. Eläimet jäivät seisomaan ovelle epävarmoina. Enkeli kehoitti niitä tulemaan seimen luokse. Josef perääntyi seimen taakse, mutta piti hangon kourassaan, kaiken varalta. Lehmä asteli seimen luokse vasikka vierellän. Mullikin kurotti märkivän turpansa vauvaa kohti. Kipu katosi vasikan sieraimista. Vetohärät astuivat yhtä jalkaa, puhalsivat vauvalle lämpimän henkäyksen, ja peruuttivat, yhä kuin yksi olento kahdeksi jakaantuneena. Aasit hörähtivät tervehdyksensä. Enkeli silitti takkuisia kylkiä ja samalla paukamat lautuivat ja hiertymät arpeentuivat. Vastasyntyneen tuoksu rauhoitti myrtyneitä mieliä. Eläimiä ei enää harmittanut karkoitus tallista pihalle. Enkeli komensi karjan ulos tallista, jotta tilaa tulisi seuraaville tervehtijöille. Hiiri pudottautui aasin harjasta lattialle ja pinkaisi seimeen. Se piiloutui vauvan vierelle heinien sekaan. Enkeli katosi näkyvistä hetkeä ennen kuin paimenet saapuivat. Hiiri kuunteli tarkkaan paimenten kertomusta taivaan joukkojen ilmestymisestä. Pieni viiksiniekka suorastaan tärisi jännityksestä. Hiiri tiesi äkkiä, mitä sen piti tehdä. Se puraisi irti yhden hiuksen vastasyntyneen mustasta syntymätukasta ja hius hampaissaan puikahti seimen alle. Sieltä se kipaisi varjoja pitkin paimenen maata laahaavaan viittaan ja kipitti turvaan miehen kaulukseen. Paimenet palasivat laumansa luokse. Hiiri pujahti maahan. Se riensi lähimmän lampaan luokse

ja kertoi, mitä oli seimen alla nähnyt ja kuullut. Vakuudeksi se näytti hiusta. Lammas ihmetteli hiiren puheita, ja kertoi sitten itse, mitä kedolla oli tapahtunut. Huhu Vapahtajan syntymästä ja siitä, että hiirellä oli hius todisteena siitä, kiersi läpi lauman. Sen kuuli myös pensaassa yötään viettänyt peipponen. Heti aamun sarastaessa lintu halusi nähdä hiuksen. Hiiri pelkäsi hirmuisesti tulla esille kiven alta. Paimenkoira vakuutti, ettei se aikonut syödä Vapahtajan hiuksen kantajaa, mutta hiirtä pelotti silti. Kaiken rohkeutensa kooten hiiri kömpi piilosta ja nousi kiven päälle hius hampaissaan. - Annatko hiuksen minulle, että vien sen muillekin linnuille nähtäväksi? peipponen kysyi - Ota. Minulle riittää näkemäni ja kuulemani. Kun katsoin vauvaa, tiesin, että joskus tulee vielä koittamaan aika jolloin eläintenkin kärsimys loppuu. Hiiri sanoi - Niin tulee. lampaat määkivät kuorossa ja koira haukahti. Peipponen otti mustan hiuksen nokkaansa ja vei sen pääskyselle. Pääskynen kuljetti hiuksen västäräkille ja västäräkki vilkoille. Niin Vapahtajan hius kiertää yhä eläimeltä eläimelle ja tuo pikkuisen lohtua sinne, missä on toivottu kuolemaa vapauttajaksi ikeiden ja ansojen tuomasta tuskasta.